

Arrest

nr. 202 266 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten E. MASSIN en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Gorgan en bent u Iraans staatsburger. Uw vader reisde in 1351 (Iraanse kalender, stemt overeen met 1972-1973 in de Gregoriaanse kalender) naar Italië en zag daar hoe een katholieke samenleving werkte. Twee jaar geleden vertelde uw vader hierover en u vond dit zeer interessant. In Iran ging u uit interesse één of twee keer naar een Armeense kerk en u had enkele familieleden die zich bekeerd hadden. In Iran ondervond u geen enkel probleem met de autoriteiten. U wenste zich echter tot het christendom te bekeren en wilde uw toekomstige geloof in alle vrijheid belijden. U reisde dan ook begin december 2015 van Iran naar België, waar uw zus F.Z. (...) verblijft. U trok in bij uw zus. Eenmaal in België ging u samen met uw zus om de drie weken naar een katholieke kerk in Brussel. Op een gegeven moment lieten de omstandigheden echter een verblijf bij uw zus niet meer toe. U vroeg daarom op 5 april 2017 asiel aan omdat u anders geen dak meer

boven uw hoofd zou hebben. Op deze manier zorgde u ervoor dat u een onderkomen had. Na uw verhuis naar een opvangcentrum in het Doornikse, kwam u ongeveer vijf maanden geleden een vrouw tegen aan een bushalte. Zij vertelde u over de liefde van God en overtuigde u aldus om u tot het protestantisme te bekeren. Hierop werd u door deze vrouw uitgenodigd om deel te nemen aan de kerkdiensten van een protestantse kerk te Doornik onder leiding van priester P. (...). U neemt één of twee keer per maand deel aan de kerkdiensten. Op 21 november 2017 werd u door priester P. (...) gedoopt. Verder studeert u tijdens uw vrije tijd in de Bijbel. U verklaart bij terugkeer naar Iran geen vrees te koesteren, maar stipt tevens aan dat zich bekeren in Iran wordt bestraft. U voegt hieraan toe dat u uw geloof in alle vrijheid wenst te belijden. U legde een kopie van enkele pagina's van uw paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen expliciet dat u in het verleden met de Iraanse autoriteiten nooit problemen heeft gehad en dat u bij terugkeer ook geen problemen vreest (CGVS, p. 10).

Daarnaast verklaarde u niet naar Iran te willen terugkeren omdat u hier in België bekeerd bent – hiervan zijn de Iraanse autoriteiten echter niet op de hoogte – en u hier uw geloof vrij wil belijden, hetgeen in Iran onmogelijk is (CGVS, p. 10 en 13). U heeft uw bekering echter niet aannemelijk gemaakt.

Zo had u allereerst quasi geen kennis over het christendom. Zo stelde u foutief dat Jezus op 6 januari is geboren in Rome en dat hij nooit gedoopt werd. U wist niet wie zijn ouders waren en wat het eerste door Jezus verrichte mirakel was. U meende verkeerdelijk dat Jezus stierf op dertigjarige leeftijd. U kende de tien geboden niet en kon slechts drie apostelen correct benoemen (Lucas en een zekere 'Autrius' zijn geen apostelen). U stelde eveneens foutief dat God aan Jezus vroeg om zijn enige zoon op te offeren. U wist niet wat sacramenten en parabels zijn en erkende dat u geen enkel [christelijk] verhaal kende. Dat Petrus ooit over het water heeft gelopen, wist u niet. Op de vraag welke feesten er door uw kerk worden gevierd, antwoordde u "25 januari, 24 januari en 10 januari", hetgeen echter data zijn die niet overeenstemmen met voorname christelijke feesten. Welk feest Pasen is, nochtans het christelijke feest bij uitstek, wist u niet. U kende het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament niet (CGVS, p. 7; p. 11-12). Dat u deze elementen niet kende, hoewel u al geruime tijd interesse zou hebben voor het christelijke geloof, hoewel u eind 2015 naar België zou zijn gekomen om u in het geloof te verdiepen en hoewel u in uw vrije tijd de Bijbel, een boek waarvan u in het algemeen houdt, zou lezen (CGVS, p. 6; p. 10; p. 12), is zo opmerkelijk dat er geen geloof meer aan uw beweerde interesse voor het christendom kan gehecht worden.

Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw bezoeken aan een katholieke kerk in België. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u twee keer met uw zus naar een kerk was geweest (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat het weliswaar gebeurde dat u enkele maanden niet naar de kerk ging, maar dat u sinds januari 2016 eens om de drie weken naar de kerk ging (CGVS, p. 6-7; p. 10). Voorts verklaarde u aanvankelijk dat uw zus u introduceerde bij de katholieke kerk en dat zij met u naar de kerkdiensten ging. Ze volgde samen met u de kerkdiensten als gelovige en deed dat volgens u nog steeds (CGVS, p. 6). Later stelde u dat uw zus een atheïste is (CGVS, p. 7). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat dit niet klopte en dat uw zus u enkel aan de kerk afzette (CGVS, p. 10). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Verder blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u zich toen nog niet volledig bekeerd had maar dat u neigde naar hetatholicisme (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel toen al tot hetatholicisme bekeerd geweest te zijn (CGVS, p. 4). Als reactie hierop, stelde u dat dit een vergissing was en dat u toen al katholiek was (CGVS, p. 11). Deze uitleg kan echter bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd. Aan uw beweringen een katholieke kerk te hebben gefrequenteerd en tot hetatholicisme te zijn bekeerd kan dan ook niet het minste geloof gehecht worden.

Dat u heden een protestantse kerk zou bezoeken, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. Zo komt uw plotse switch van hetatholicisme naar het protestantisme weinig overtuigend over. U stelde dat u zich vijf maanden geleden bekeerde tot het protestantisme nadat u een dame aan een bushalte had ontmoet die u over het protestantisme vertelde. U verklaarde hierover dat de dame haar werk goed deed en dat ze u onmiddellijk wist te bekeren. Ze vertelde onder meer over de liefde van God, hetgeen u de stap naar het protestantisme deed zetten. U wist echter niet meer wat die dame precies over God vertelde (CGVS, p. 4-5). Er kan nochtans in alle redelijkheid verondersteld worden dat een bekering van het ene naar het andere geloof een fundamentele levensgebeurtenis is. Dat u in deze context niet eens meer kon schetsen wat die dame juist over God verteld had, terwijl het precies haar woorden waren die u naar het protestantisme deden overhellen, is echter totaal onaannemelijk. Dat u deze geloofswending niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat u uw switch naar het protestantisme inhoudelijk

weinig kon funderen. Als enige verschil tussen beide godsdiensten stipte u aan dat Maria en Jezus in de katholieke kerk afgebeeld worden, verder geraakte u niet (CGVS, p.7). Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u over een manifest gebrek aan kennis beschikte over uw kerkgemeenschap, die door geen andere Iraniërs gefrequenteerd wordt (CGVS, p. 5). Zo kon u geen enkele naam van andere kerkgangsters opnoemen en beperkte uw kennis over het kerkprogramma zich louter tot het feit dat er gebeden wordt. U wist echter niet welke gebeden dit waren. Behalve dat er volgens u tijdens de kerkdiensten gezegd werd dat jullie lief moesten zijn voor elkaar en dat jullie liefde moesten geven, kon u niets zeggen over hetgeen er tijdens een kerkdienst wordt besproken (CGVS, p. 5 en 7). Nochtans beweerde u één à twee keer per maand deel te nemen aan kerkdiensten (CGVS, p. 5). Dat u ondanks uw beweerde participatie niets inhoudelijks over een kerkdienst kon vertellen, tast de geloofwaardigheid ervan danig aan. Gelet op bovenstaande maakte u niet aannemelijk dat u zich vanuit een gegronde overtuiging voor het protestantisme begon te interesseren en dat u een protestantse kerk zou frequenteren.

Ook uw doopsel in een protestantse kerk heeft u niet aannemelijk gemaakt. De beschrijving van uw doopsel komt immers bijzonder weinig doorleefd over. U gaf aan dat u het doopsel, dat u beschreef als zijnde een ceremonie "waarbij de priester wat water over uw hoofd gooide met een soort wc-borstel en waarbij er veel gebeden werd", onderging omdat priester P. (...) u aanmoedigde om u te dopen (CGVS, p. 8). Dat een derde u moest aanmoedigen om u te laten dopen, lijkt evenwel een beperkte overtuiging van uwentwege om u te laten dopen te verraden. Bovendien legde u over het doopsel tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk zei u niet gedoopt te zijn om onmiddellijk erna te beweren dat u toch was gedoopt (CGVS, p. 7-8). Voorts zei u aanvankelijk dat u vier maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 11 december 2017, werd gedoopt om daarna te verklaren dat u op 21 november 2017 was gedoopt (CGVS, p. 8). Op de vraag waarom protestanten zich laten dopen, repliceerde u enkel dat priester P. (...) met u gesproken had maar beantwoordde u de vraag niet. Toen u gevraagd werd wat de symboliek van een doopsel inhoudt, antwoordde u naast de kwestie en zei u dat de priester over brood, wijn en het bloed van Jezus sprak en dat u de vriendelijkheid in de ogen van de mensen had gezien (CGVS, p.8). U legde tot slot evenmin enig bewijs neer van uw religieuze activiteiten in België. Uw beweerde doopsel heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw bewering tot het christendom bekeerd te zijn.

Het door u neergelegde paspoort bevestigt louter uw identiteit en nationaliteit, waaraan niet getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster leidt een eerste middel af uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekster wijst op de actuele politieke spanningen in haar land en op (informatie over) de aldaar heersende (strafrechtelijke en gewelddadige) repressie jegens moslims die zich tot het christendom bekeren. Zij koppelt de aangevoerde vluchtmotieven aan de vervolgingsgrond opgenomen in artikel 48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet. Tevens wijst zij op artikel 48/3, § 5. Verzoekster stelt op grond van haar bekering *prima facie* een nood te hebben aan internationale bescherming.

Verzoekster geeft een algemene uiteenzetting over de bewijslast in verzoeken om internationale bescherming, stelt hieraan te hebben voldaan en verwijt verweerder dat diens plicht tot onderzoek niet afdoende werd uitgevoerd.

Indien de Raad zou oordelen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dan vraagt verzoekster om minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en naar rechtspraak dienaangaande. Zij stelt dat het CGVS moet nagaan of een terugkeer in hoofde van verzoekster geen schending doet ontstaan van één of meerdere fundamentele rechten. In dit kader

benadrukt zij dat het CGVS niet betwist dat bekeerlingen in haar land worden gearresteerd en mishandeld.

2.1.2. Verzoekster leidt een tweede middel af uit de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest).

Verzoekster benadrukt vooreerst dat haar herkomst van Iran en het gegeven dat bekeerlingen aldaar worden mishandeld niet worden betwist.

Verzoekster vervolgt:

“Ten eerste verwijt de Commissaris dat verzoekster weinig kennis heeft over het christendom. Verzoekster heeft tijdens een afspraak in onze kantoor uitgelegd dat ze alleen de periode waar ze bij haar zus (in België) wonde naar de kerk ging, en dat ze zich daarna naar het protestantisme bekeerde. Omdat ze werkte kon ze niet regelmatig naar de vergaderingen van haar kerk gaan.

Daarna ment de Commissaris dat de bezoeken van verzoekster aan een de katholieke kerk niet geloofwaardig zijn, omdat ze verklaarde dat ze 2 keer naar een kerk geweest was met haar zus, en dan dat ze eens om de drie weken naar de kerk ging. Er is echter een missverstand betreffend de zussen van verzoekster, ze bedoelde dat ze 2 keer met haar zus in Iran naar een kerk gegaan is, niet haar zus in België. De verwijt volgens de welke verzoekster eerst zei dat haar zus gelovig is en dan atheïste geldt ook, voor dezelfde grondt niet. Haar zus in Iran is gelovig, terwijl haar zus in België atheïste is, en haar alleen naar de kerk bracht maar ze volgde de mess niet met haar (CGVS p6 en 9).

Verzoekster bevestigt ook haar verklaringen bij de CGVS, volgens de welke ze volledig bekeerd was. Ze ment dat er waarschijnlijk een missverstand met de tolk was.

Vervolgens ment de Commissaris dat verzoeksters bezoeken bij een protestante kerk niet aannemelijk zijn. Het wordt haar verweten dat ze zich niet precies herinnert wat de dame wie haar over het protestantisme vertelde bij de bushalte vertelde. Verzoekers herinnert zich niet aan de details, maar dat ze verklaarde dat protestanten meer engageert zijn in hun geloof, en dat er meer liefde voor god is in het protestantisme.

Ze verklaarde ook (tijdens een afspraak in onze kantoor) dat de diensten in Frans zijn, en dat ze dus beperkt contact met de andere leden van haar kerk heeft. Een vriendin die Engels spreekt ging af en toe mee naar de kerk en kon voor haar vertalen, maar meestal was ze alleen. Ze begrijpt ook de liedjes en de gebeden niet volledig, maar dit stopt haar niet ervan om haar bekering van binnen te beleven.

Verder beweert de CGVS dat verzoekster haar doopsel niet aannemelijk heeft gemaakt. Ten eerste went verzoekster te benadrukken dat ze niet de woorden "WC borstel" gebruikt heeft. Ze verklaart ook dat ze niet dat ze niet gedoopt was, en ook niet de datum van 21 november voor haar doopsel gegeven heeft. Ze legt ook uit dat toen gevraagd wat de symboliek van het doopsel is, ze antwoordde dat het een weg om binnen het protestantst geloof te raken is."

Voorts geeft verzoekster aan:

“Verzoekster verwacht nieuwe documenten die haar bekering ondersteunen zullen, die ze zodra mogelijk sturen zal.”

Verzoekster stipt tot slot aan dat verweerder niet met de vereiste objectiviteit de verklaringen en de informatie heeft behandeld.

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster algemene informatie omtrent de mensenrechtensituatie in Iran bij het verzoekschrift bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster legt op 5 februari 2018 per aangetekend schrijven en door middel van wat zij omschrijft als een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk3). Het gaat om de kopieën van haar identiteitskaart, haar universitair diploma en haar geboorteakte. Deze stukken zijn allen voorzien van een Franse vertaling.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

4.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.3. Verzoekster duidt evenmin concreet welke bepaling van artikel 41 van het Handvest *in casu* geschonden zou zijn. Evenmin preciseert zij op welke wijze dit zou zijn geschied. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.4. Verzoekster preciseert verder op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.5. Verzoekster staft of onderbouwt de nochtans ernstige aantijging dat het CGVS haar zaak niet objectief zou hebben behandeld verder niet. Zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het huidige beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is dan ook niet aan de orde.

4.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.9. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat, in zoverre verzoekster in het verzoekschrift terloops en op algemene wijze gewag maakt van *“de actuele context van politieke spanningen in Iran”*, zij hieromtrent verder niet de minste duiding verschaft. Zij preciseert niet waaruit deze spanningen zouden bestaan en geeft evenmin aan waarom, op welke wijze of in welke omstandigheden deze spanningen enige weerslag zouden kunnen hebben op haar persoon. Evenmin brengt zij enig begin van informatie bij om deze politieke spanningen te staven. Verzoekster kan bezwaarlijk volstaan met dergelijke algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte verwijzing naar politieke spanningen om in haar hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Verder blijkt dat verzoekster de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar gesteld wordt:

“Vooreerst blijkt uit uw verklaringen expliciet dat u in het verleden met de Iraanse autoriteiten nooit problemen heeft gehad en dat u bij terugkeer ook geen problemen vreest (CGVS, p. 10).”

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd overeind.

Verzoekster stelt dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat zij zich als moslim zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Omtrent verzoeksters beweerde bekering, wordt in de bestreden beslissing mede gelet op het voorgaande vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

“Zo had u allereerst quasi geen kennis over het christendom. Zo stelde u foutief dat Jezus op 6 januari is geboren in Rome en dat hij nooit gedoopt werd. U wist niet wie zijn ouders waren en wat het eerste door Jezus verrichte mirakel was. U meende verkeerdelijk dat Jezus stierf op dertigjarige leeftijd. U kende de tien geboden niet en kon slechts drie apostelen correct benoemen (Lucas en een zekere ‘Autrius’ zijn geen apostelen). U stelde eveneens foutief dat God aan Jezus vroeg om zijn enige zoon op te offeren. U wist niet wat sacramenten en parabels zijn en erkende dat u geen enkel [christelijk] verhaal kende. Dat Petrus ooit over het water heeft gelopen, wist u niet. Op de vraag welke feesten er door uw kerk worden gevierd, antwoordde u “25 januari, 24 januari en 10 januari”, hetgeen echter data zijn die niet overeenstemmen met voorname christelijke feesten. Welk feest Pasen is, nochtans het christelijke feest bij uitstek, wist u niet. U kende het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament niet (CGVS, p. 7; p. 11-12). Dat u deze elementen niet kende, hoewel u al geruime tijd interesse zou hebben voor het christelijke geloof, hoewel u eind 2015 naar België zou zijn gekomen om u in het geloof te verdiepen en hoewel u in uw vrije tijd de Bijbel, een boek waarvan u in het algemeen houdt, zou lezen (CGVS, p. 6; p. 10; p. 12), is zo opmerkelijk dat er geen geloof meer aan uw beweerde interesse voor het christendom kan gehecht worden.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Indien zij werkelijk reeds jarenlang interesse had in het christendom, zij bovendien naar België kwam net om zich in dit geloof te verdiepen en zij in haar vrije tijd de Bijbel las, kon worden verwacht dat zij (veel) beter op de hoogte was omtrent de voormelde elementen. Dat zij de ingrijpende beslissing zou hebben genomen om zich, hoewel dit in haar land niet getolereerd wordt en dit aldaar voor haar verstreckende gevolgen kan hebben, te bekeren tot een geloof waarvan zij zelfs de voormelde noties niet kent, is geheel niet aannemelijk.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw bezoeken aan een katholieke kerk in België. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u twee keer met uw zus naar een kerk was geweest (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat het weliswaar gebeurde dat u enkele maanden niet naar de kerk ging, maar dat u sinds januari 2016 eens om de drie weken naar de kerk ging (CGVS, p. 6-7; p. 10). Voorts verklaarde u aanvankelijk dat uw zus u introduceerde bij de katholieke kerk en dat zij met u naar de kerkdiensten ging. Ze volgde

samen met u de kerkdiensten als gelovige en deed dat volgens u nog steeds (CGVS, p. 6). Later stelde u dat uw zus een atheïste is (CGVS, p. 7). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat dit niet klopte en dat uw zus u enkel aan de kerk afzette (CGVS, p. 10). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Verzoekster houdt voor dat er een misverstand zou zijn betreffende haar zussen, meer bepaald een zus in Iran en een zus in België. Nog daargelaten dat het bevreemdend is dat verzoekster, indien zij meerdere zussen had, bij het afnemen van haar persoonsgegevens bij de DVZ zou verklaren dat zij slechts één zus heeft (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.17), blijkt uit verzoeksters verklaringen in de vragenlijst, ingevuld bij de DVZ, echter duidelijk dat haar verklaring dat zij met haar zus twee keer naar de kerk ging weldegelijk betrekking had op haar zus in België. Zo gaf zij aan dat zij in Iran slechts sympathisant van het christendom was en dat er daar geen mogelijkheid was om zich in deze religie verder te verdiepen. Vervolgens gevraagd of zij zich dan effectief begon te bekeren in België, antwoordde zij: “Ja”. Hierna werd er gevraagd op welke manier dit gebeurde, waarop zij aangaf: “Ik ken de taal niet, maar ik ben 2 keer met mijn zus naar de kerk geweest (...)” (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Ook uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt duidelijk dat de verklaringen waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing betrekking hebben op haar zus in België (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6-7). Ook wanneer zij werd geconfronteerd met de strijdigheden in haar gezegden, bleek uit verzoeksters uitleg dienaangaande dat zij het steeds over haar zus in België had (*ibid.*, p.9-10). Dat verzoekster heden verwarring tracht te zaaien middels verwijzing naar een zus in Iran, is bijgevolg niet ernstig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar gezegden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u zich toen nog niet volledig bekeerd had maar dat u neigde naar het katholicisme (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel toen al tot het katholicisme bekeerd geweest te zijn (CGVS, p. 4). Als reactie hierop, stelde u dat dit een vergissing was en dat u toen al katholiek was (CGVS, p. 11). Deze uitleg kan echter bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd. Aan uw beweringen een katholieke kerk te hebben gefrequenteerd en tot het katholicisme te zijn bekeerd kan dan ook niet het minste geloof gehecht worden.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Met haar loutere bevestiging van haar verklaringen bij het CGVS, doet zij geen afbreuk aan de vastgestelde strijdigheid tussen deze verklaringen en haar gezegden bij de DVZ. Dat zich bij de DVZ “waarschijnlijk” een misverstand voordeed met de tolk, kan verder geheel niet worden gevolgd. Zowel de vraagstelling als verzoeksters verklaringen aldaar waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Wanneer gevraagd werd: “Tot welke tak van het Christendom bekeerd u zich?”, antwoordde verzoekster: “Ik heb nog niet beslist tot welke tak. Ik weet dat ik mij zal bekeren naar het Christendom. Ik ben nog aan het bestuderen welke tak ik juist zal kiezen. Ik ben meer geneigd naar de Katholieke kerk” (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Dat deze verklaringen zouden berusten op een misverstand met de tolk en dat verzoekster bij de DVZ eigenlijk zou hebben aangegeven dat zij zich reeds tot het katholicisme had bekeerd, kan gelet op de duidelijke aard van voormelde verklaringen hoegenaamd niet overtuigen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster haar voormelde verklaringen uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Farsi. Hiermee gaf zij aan dat deze verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat u heden een protestantse kerk zou bezoeken, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. Zo komt uw plotse switch van het katholicisme naar het protestantisme weinig overtuigend over. U stelde dat u zich vijf maanden geleden bekeerde tot het protestantisme nadat u een dame aan een bushalte had ontmoet die u over het protestantisme vertelde. U verklaarde hierover dat de dame haar werk goed deed en dat ze u onmiddellijk wist te bekeren. Ze vertelde onder meer over de liefde van God, hetgeen u de stap naar het protestantisme deed zetten. U wist echter niet meer wat die dame precies over God vertelde (CGVS, p. 4-5). Er kan nochtans in alle redelijkheid verondersteld worden dat een bekering van het ene naar het andere geloof een fundamentele levensgebeurtenis is. Dat u in deze context niet eens meer kon schetsen wat die dame juist over God verteld had, terwijl het precies haar woorden waren die u naar het protestantisme deden overhellen, is echter totaal onaannemelijk. Dat u deze geloofswending niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat u uw switch naar het protestantisme inhoudelijk weinig kon funderen. Als enige verschil tussen beide godsdiensten stipte u aan dat Maria en Jezus in de katholieke kerk afgebeeld worden, verder geraakte u niet (CGVS, p.7).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel vervalt zij andermaal in bijzonder vage en nietszeggende verklaringen waar zij aangeeft dat

protestanten meer geëngageerd zijn in hun geloof en meer liefde voor god hebben. Dergelijke overwegingen kunnen haar plotse bekering naar een ander geloof, dewelke een ingrijpende, fundamentele en bepalende levensgebeurtenis is, hoegenaamd niet verklaren. Dat verzoekster aldus klaarblijkelijk niet kan duiden op welke wijze en om welke reden haar bekering is geschied, wat hiervan voor haar de persoonlijke betekenis is en welke de verschillen zijn tussen haar oude en haar nieuwe geloof, ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van haar heden voorgehouden religieuze profiel. Dit geldt des te meer nu zij beweerde dat zij beide godsdiensten zou hebben bestudeerd en onderzocht (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6).

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u over een manifest gebrek aan kennis beschikte over uw kerkgemeenschap, die door geen andere Iraniërs gefrequenteerd wordt (CGVS, p. 5). Zo kon u geen enkele naam van andere kerkgangers opnoemen en beperkte uw kennis over het kerkprogramma zich louter tot het feit dat er gebeden wordt. U wist echter niet welke gebeden dit waren. Behalve dat er volgens u tijdens de kerkdiensten gezegd werd dat jullie lief moesten zijn voor elkaar en dat jullie liefde moesten geven, kon u niets zeggen over hetgeen er tijdens een kerkdienst wordt besproken (CGVS, p. 5 en 7). Nochtans beweerde u één à twee keer per maand deel te nemen aan kerkdiensten (CGVS, p. 5). Dat u ondanks uw beweerde participatie niets inhoudelijks over een kerkdienst kon vertellen, tast de geloofwaardigheid ervan danig aan. Gelet op bovenstaande maakte u niet aannemelijk dat u zich vanuit een gegronde overtuiging voor het protestantisme begon te interesseren en dat u een protestantse kerk zou frequenteren.”

Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Indien zij werkelijk de kerk frequenteerde en daarbij, zoals zij in het verzoekschrift aangeeft, verschillende keren werd vergezeld door een vriendin die voor haar kon vertalen, kon worden verwacht dat zij beter op de hoogte zou zijn omtrent de kerkdienst. Zo zij zich oprecht en waarachtig interesseerde in het christendom, kon eveneens worden verwacht dat zij zich via deze vriendin en buiten de kerkdienst zou hebben geïnformeerd over de inhoud van het kerkprogramma. Ook via haar protestantse neven in Europa had zij verdere informatie kunnen verkrijgen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6). Minstens kon worden verwacht dat zij zich nader zou hebben geïnformeerd over haar religie en de componenten van de kerkdienst die zij frequenteerde via het internet (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.).

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Ook uw doopsel in een protestantse kerk heeft u niet aannemelijk gemaakt. De beschrijving van uw doopsel komt immers bijzonder weinig doorleefd over. U gaf aan dat u het doopsel, dat u beschreef als zijnde een ceremonie “waarbij de priester wat water over uw hoofd gooide met een soort wc-borstel en waarbij er veel gebeden werd”, onderging omdat priester P. (...) u aanmoedigde om u te dopen (CGVS, p. 8). Dat een derde u moest aanmoedigen om u te laten dopen, lijkt evenwel een beperkte overtuiging van uwentwege om u te laten dopen te verraden. Bovendien legde u over het doopsel tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk zei u niet gedoopt te zijn om onmiddellijk erna te beweren dat u toch was gedoopt (CGVS, p. 7-8). Voorts zei u aanvankelijk dat u vier maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 11 december 2017, werd gedoopt om daarna te verklaren dat u op 21 november 2017 was gedoopt (CGVS, p. 8). Op de vraag waarom protestanten zich laten dopen, repliceerde u enkel dat priester P. (...) met u gesproken had maar beantwoordde u de vraag niet. Toen u gevraagd werd wat de symboliek van een doopsel inhoudt, antwoordde u naast de kwestie en zei u dat de priester over brood, wijn en het bloed van Jezus sprak en dat u de vriendelijkheid in de ogen van de mensen had gezien (CGVS, p.8). U legde tot slot evenmin enig bewijs neer van uw religieuze activiteiten in België. Uw beweerde doopsel heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Zij komt in het onderhavige verzoekschrift namelijk niet verder dan een loutere ontkennen van een aantal van haar eerder afgelegde verklaringen en tot de stelling dat het doopsel een weg is om binnen het protestantse geloof te geraken. Hiermee doet verzoekster in het geheel geen afbreuk aan de voormelde motieven. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende bekering tot het christendom.

Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar (informatie over) de situatie voor bekeerlingen in Iran niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Verzoekster kan geenszins volstaan met een verwijzing naar dergelijke algemene informatie om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden

geviseerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige neergelegde stukken zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Noch het paspoort opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten'), noch de stukken die verzoekster neerlegt door middel van wat zij omschrijft als een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 3), bevat(ten) enig gegeven dat aan de voormelde vaststellingen afbreuk kan doen.

Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat verzoekster, hoewel zij reeds in het verzoekschrift aankondigt stukken te verwachten en te zullen neerleggen die haar bekering ondersteunen, dergelijke stukken tot op heden niet bijbrengt.

Ten slotte wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat "*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.10. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat zij dienaangaande geen argumentatie voert. Uit de informatie die verzoekster neerlegt, kan daarenboven hoegenaamd niet worden afgeleid dat de situatie in verzoeksters land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voornoemd wetsartikel. Dat verzoekster een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt derhalve geheel niet aangetoond.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan zij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.12. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT